GS 1161

de menlösa ämnadt! "O! hade du burit och födt dem som jag, "Så sorglöst du glömde dem icke hwar dag."

13. Nu hastigt gol hanen och Signild försvann, Som morgonens töcken för solen försvinner. Från styfmodrens ögon en tåreflod rann, I hjertat nu ångren sig lefwande brinner. Och, allt sen den stunden, i landet knappt bor Så älskanswärd maka, så kärleksfull mor.

Nyköping,
tryckt hos P. E. Winge, 1834.

Styf-Modren.

Den fromma Fru Signild på sotsängen låg, Deß afsked Herr Eßbjörn, så smärtesamt sårar! Låt, sade hon, sorgen ej nedslå din håg, Mig plåga, långt mer än min död, dina tårar: Jag önskar att Gud snart en maka dig ger, Att du må bli glad och ej sakna mig mer.

2. Nej, Signild! om nånsin jag glömmer wårt band, Så glömme mig Gud! — O! din ifwer dock hämma; Så ropte hon, räckte sin wißnade hand, Och fortfor med kärlig och döende stämma: O! gerna, min man, må du glömma det så, När hon har dig kär och will älska de små!

3. Fem gråtande döttrar deß säng stodo när, Tungt föllo de tårar på moderligt hjerta. För sonen det likwäl mest blödande är, Så späd! o så späd! till så grufwelig smärta! Och då sina systrar han gråtande ser, Så menlöst han smeker — de gråta deß mer.

4. Fru Signild nu dödde, blef jordad och glömd; Herr Eßbjörn snart ägtade Gullborg den rika, För glädtighet, qwickhet och skönhet berömd, I spel och i dans hon för ingen gaf wika; Ty lefde hon ständigt i nöjen och sus, Och förjde så litet för barn och sitt hus.

5. De hundar de tjuta så rundt om det slott, Och waxljusen brinna så bleka i lågen; De tjuta igen, ljusen slockna så brådt, Herr Eßbjörn med Gullborg blef illa i hågen, Wid midnattens stund flyga dörrarne opp, Det susar som winden i Ekarnes topp.

6. Wid halfslocknad eldstad satt Lina och qwad, Att söfwa i skötet sin gråtande broder; Hon lullade honom och snyftande bad De snart måtte följa sin hwilande moder! Och hastigt, och hastigt, nu isnar deß blod, En wålnad i likdrägten för henne stod.

7. Elina! min dotter, hwi sitter du här? Hur må mina små? hur må syskona dina? O! nämn mig ej dotter! ehwem du ock är O låt mig i frid! ropte ångstfullt Elina: Som blomstren min moder war hwit och war röd, Men wißnad och bleknad är du som en död.

8. I grafwen der bleknar den kind som war röd, Från grafwen jag kommer, din gråt jag der hörde; Mitt isnade hjerta blef warmt af din nöd, Min klagan den ewige Domaren rörde; Jag reste de multnade lemmar med hast, Och murarna remnade, marmoren brast.

9. Glad kände den späda den talandes röst, Med utsträckta armar hon skuggan will närma, Ack! suckade Signild, ack! tomt är mitt bröst, Min arm utan styrka, min famn utan wärma. Elina! hon känner sin moder ännu; Min dotter! min dotter! hwi twekar då du?

10. O moder! från grafwen du kom till oß små, O tag oß då med dig! med ömkan oß skåda; Wi frysa och swälta, wi ligga på strå, Och hårdsinta tjenstpigor öfwer oß råda. O! se till den späda hur stelnad han är, Ty satt jag med honom wid eldstaden här.

11. Ömt slöt hon nu barnen i moderlig famn, Det famtag dem war, som när wårwindar fläckta, Till Gullborg nu skred hennes wredgade hamn: "O Gullborg! se barnen i armod försmäkta; "Den gör att jag nu ur mitt hwilorum går; "O Gullborg! din räkenskap en gång blir swår!

12. "De dunbäddar hwila nu tjenstpigor på, "Som åt mina späda jag efter mig lemnat; "De frysa, de hungra de ligga på strå, "Ack! war då slikt öde